

Secupulus enim a subditis vix aliter aufeibi-
lis preferim i materia sacramentalis ofessiois
hoc auferret. Expedies videt vt nulla sentē-
cia excoicacois ferretur nisi p otumacia facta
in rebus pure spūalibus vt vbi transgressio
verget manifeste in dispfione; fidei a suo spū-
alis libertatis. Non enim debz vt videt gēnior
esse in foro exteriori punicō transgressiois q̄
dāpnnum fuerit illatum. Expediētus est in
multis defectibus illos vel tollerare vel ad
bonum finem ordinaē q̄ p fulminacoēs sentē-
ciarum a odepnacoēz aut p pdicacoēs rigoro-
sas eos conari funditus extirpare vt de enca-
nijs prima die aī de capellamis mercēnarijs
et similibus. De penitētia. c. x.

Iuina lex. et non solum constitutio
obligat ad confessioēz sacramenta-
lem post peccatum actuale vt fiat se-
mel ante mortem. Nec concurrere
simul tpe ad iustificacōnem impij necesse est
que sunt. infusio caritatis. expulsiō culpe. con-
uersio liberi arbitrij in deum. a peccati detesta-
cio. Homo non semper tenetur immediata
confitei ymo nec oteri nec peccatum s̄b pena
noui peccati mortalis. Dat enī spaciū penitētie
deus. quale sc̄it fragilitati n̄re sufficere a illud
quātum sit in omnibus gn̄alis regula diffinire

nulla pōt. Obmissio in concernentibus con-
fessionem sicut in alijs actib⁹ preceptoz. non
vocatur obmissio nisi sit respēū actus p̄ncipa-
lis dum deberet fieri a nō respēū circumstāciarū
q̄ vel añcedunt vel cōmittantē vel subsequun-
tur. alioquin obmissiones in vna obmissione
numerarentur infinite. Omnis cōtriciō indu-
dit confessionem in actu vel in habitu aut in
p̄posito vel i voto eam vero fieri actu cessante
impedimento alio quadruplex casus cōtinet
Prim⁹ instituciō ecclēie semel in anno. scd̄s sus-
ceptiō eucaristie vel celebratio et sacramētōz
aliorum susceptiō scdm̄ quosd̄. terci⁹ piculū
mortis verisimiliter imminētis. quart⁹ cōsciā
q̄ alias non hēbitur oportuitas peccā cōfitēdi
In recordaciōe peccāi mōrtalis dū missa iā p̄ueit
vsq; ad hoc vt cōmode sine scādalo deseri vel
interrumpi nō valeat aut dū sacerdos alius
deest a v̄get nēcitas sufficit cōtriciō includens
p̄positum cōfitēdi. Circūstāciarū q̄druplex
est drā. q̄dam imp̄tinentes q̄dam minuētēs
quedam aggrauantes. quedā in aliam sp̄m
tūsmutantes. Et hee vltime non solum sunt
circūstācie sed peccā. Ideo sūt de nēcitate s̄b
expressione confitēdi. primas non expedit
dicere. nec scd̄as regularit̄. terciās exprimere
sepe vtile est. et quāq; scdm̄ quosdam nēcisse

Circumstantiarū expressio in confessioē talis
vel in talib⁹ verborū circumlocutioib⁹ expressa
sufficit p̄ quam confessor de magnitudinē peccōrū
eius qui confitetur p̄ absolucōe ⁊ penitentiā
discrete conferendis instruatur. Expediit nō
nūq̄ circumstātiās de articulaciōe vel inquirere
vel dicere. tum ad verecundam humiliacōnem
confitentis. tum ad eius quietacō; postmodū
magis hūdam q̄ oīa dixerit. tum q̄ circumstan
tiē multe quas esse nullas aut veniales arbi
trabatur cōfitens peccā sua mōilia. tum demiq;
ex hoc q̄ vna circumstātia habita. cōfessor de
alijs coniecturat quas cōfites pudore pressus
celat. Cognitio de statu eius qui confitetur
qñq; nocet plurimū nimū super circumstātiarū
p̄ticularitate interrogacō p̄sertim in peccatis
carnalibus. tum ne confitens verecundia mo
tus qñq; mentiat̄ et pueri ⁊ puelle et hoc in
hīs qui non essent necia dici. tum ne scanda
lizentur et inflāmēt in noiacōe peccōrū prius
cognitorum. p̄pterea discretio maxia requirit̄
et semper a gñalioribus interrogacōibus ad
sp̄cialiores gradatim ⁊ sensim cōueniet inuo
candaq; manus eius quo obstetricante edu
citur coluber tortuosus. Secretum omissum
fidei alterius celare est de iure naturali. hoc
enim rōnabilis quilib⁹ sibi vellet fieri et alter

socialis conuictus deprecet multo amplius si
gillum confessionis secretū esse debet a nullo ca
su signo aut verbo referendū. Confitens
debet regulariter in peccatoꝝ suoꝝ explicacōe
relare cōplices suos. nisi dum aliter confiteri
non potest sicut in incestu cū mīe vel vnica
sorore aut nisi sic dicat et apud talem q̄ ue
latio debeat prodesse non obesse eis qui dete
guntur. Quo casu n̄lominus magna cautela
requirit̄ apud confitentem a confessorem ne
zelo proficiendi indiscreto fallant̄. Omnia
ad confessionem ptinētia vt penitētia iniūcta
a interrogationes facte a cet̄ea nō inducētia
ad malum sūt de cōfessionis secreto ppter qd̄
peccant si nō excusat eos ignorātia illi q̄ peni
tētiās suas et ea q̄ sacerdos eis dixit passim
dicunt et q̄ etiā sup hoc inq̄rūt qm̄ talia p̄m
directum causant aliquñ irrisioneꝝ sacerdotis
aut cōfessi culpam. Qui seduxit alios ad pec
catum tenet̄ p̄ posse eos postmod̄ ad viā veri
tatis reducere non min⁹ q̄ de dāpno tpali illa
to. Sic de infamacōne a filib⁹ et hoc deb; cōfes
sor inducere cōfiteam. Cōfessus nolēs peccm̄
suum euclat̄ p̄ cōfessore si petat̄ illud ex cōfessio
nem detegē neq; tñ adhuc ē tutū cōfessori illi
onus assumē si remediū possit alie incōmodū
adhiberi. Nullus semel rite sacramentalit̄

absolutus super vno crimine. potest nisi de consensu
suo libere obligari ad amplius confitendum. Si
sit oppositum in quibusdam regionibus aut casibus
institutiōnis positūe quibus homo sponte se
subdit et hoc faciunt. Si confessor resistenter
presumatur sollicitare aut sollicitari ad peccata
ut puta ad lubricitatem persona hoc timens debet
ab illo si sit suus curatus petere licentiam alteri
confitendi. qua non obtenta potest nōominus alteri
confiteri et absolui. De statu eorum qui confessi sunt
tucius est ut confessor nichil dicat neque ad vi
tupium sicut constat neque ad laudem ne inde con
fessi superbiant ne propterea ipsi et alii hypocritam
fide confitendi dilabant. Iudex cogere volens
ad reuelationem confessiois peccat et tenetur
presbiter sibi non respondere aut dicere hoc non esse
de foro suo. quod si opponat quoniam tacendo et non
negando notare videtur quod confessus sit in
culpa. Rūndendum est quod sacerdos aliter agere
non potest. Ideo nullū scandalū suo vicio depu
tatur. Peccati quous non sufficienti penitenti
ut quod oppositū habet actuale peccandi in futurū
vtilē est confiteri et abstinentias certas reci
pe cui tamen confessor expresse iterum et iterum
prestatetur quod neque absoluit neque potest neque peni
tentie tales aut talis confessio eundem liberant
quoniam iterum eadem peccata confiteri teneant. Micior

est opinio pro peccatoribus dicens sufficere ad
absolucionis sacramentalis fructuosam susce-
ptionem quod confessus non habeat actuale propo-
situm peccandi hoc enim dicunt esse non ponere
obicem. sed alia sententia quod requirit actuale
propositum posituum non peccandi in futurum pro-
babilior est atque securior. Virtute clavium
a merito christi dantur in qualibus confessione sa-
cramentali indulgentie sed quante nouit deus
sic etiam ut attritio minus sufficiens fiat in
confessione contritio. Soli actu confessi de
peccatis suis capaces sunt indulgentiarum suarum
que dantur vere penitentibus et confessis nisi
dicatur sufficere esse in gratia et membris ecclesie
et ita huiusmodi confessis ibidem sumuntur pro confessio-
ne in proposito vel in voto. Dies indulgentiarum
referuntur ad penitentias pro vita hac iniunctas
sic enim textus sonat videtur tamen quod iniunctio gra-
tis que bene fieri solet ut omnia bona facienda cedant
in remissionem pro sit in hoc et sufficiat ubi etiam
penitentia papalis totidem dies quod sonant indul-
gentie neque quam inuorisset. Indulgentias non
recipit ille qui non porrigit manus adiutrices iux-
ta statum bullarum et ita diues melioris conditionis
est quo ad aliqua quam religiosus et mendicus
Clauis sacramentali non nobiliter errante
in impositione penitentiae confessus pro illa penitentia

si fecerit absolutus est a pena et culpa virtute compromissionis cuiusdam liberalis et arbitrarie dei et peccatorum in personam sacerdotis. Tunc est cum sua penitentia que sponte suscipit et verimiliter adimplebit ducere confessos in purgatorium quod cum magna non implenda precipitare in infernum. Reueniens penitentiam in hac vita stulte facit. Nilominus absoluendus est si hoc non ex infidelitate qua credit non esse purgatorium aliud in hoc faciat. Sed propter teritudinem corporis aut infirmitatem aut paupertatem vel aliud simile nulli inuito inuigenda est penitentia publica pro peccato secreto secus de publico. Similiter nullus pro castigationem scandalizandus est publice pro peccato occulto secus pro publico ubi si scandalizetur peccato scandalum illud non imponenti sed sibi qui meruit imputetur. Diuisio confessionis si ad ypocritismum aut pro nimio pudore fiat impedit veritatem absoluciois secus ubi auctoritas superioris in casibus reseruatim et bona fides simplicium hoc faciunt et excusant. aut ubi confessor forte presumetur scandalizari ex peccato confessi et non haberetur pro tunc confessor alius secretus cui absque probabili scandalo peccata omnia reuelari posset aliqua tamen possent. Videat tamen quilibet quod rationabiliter conscientia scandalum sibi fingit

Dum nescit confitens de quibusd' adibus
an fecerit illos aut q̄ intencōe a quomō fecerit
vt sepe d̄ngit dicat sub condicōne scrupulos
suos vt sic neq; mēciatur neq; absolucōne de
fcaudetur. Curatus obligat⁹ pro chiano se
mel in anno dare eucaristie sacramētū tenet
ei dare si petat publice q̄ntūcūq; sciat nō pe
nitere nisi causa refuta cōis fucit nota vt pote
excōicatio publica vel p̄cēm notoriū de q̄bus
non satisfecit publice. Sec⁹ p̄tea de sacerdote
in secreto vel qui non tenet ministrare vel pro
tpe quo ad hoc nequaq̄ obligatur. Forma
absolucōnis ab excōicacōne ista est q̄ debet p̄
mo fieri. Ego absoluo te a sentētia excōicatio
nis et restituo te sacramētis ecclie. In nomē
patris a fi. a spūs sci. Deinde sequit̄ absolucō
p̄ p̄cīs si in excōicacōe p̄cēm inducēt necario
ofitendum sacramētalis. Ego absoluo te a pec
catis tuis In noie p. a fi. a s. s. a mē. Tuncusq;
est in istis formis n̄l immiscē. Materia suffi
ciens in sacramēto ofessiois est hō p̄cōr cōtri
tus de p̄cīs spōte subiciens se suo sacerdoti q̄
subiectō non est p̄prie iurisdcōis. Alioqn̄ pa
pa nulli ofiteretur s̄ est volūtaia q̄ pōt n̄lomi
nus impediri vel artat p̄ supiorē vt nō q̄libet
p̄cōr cuilibet sacerdoti possit se subicere pro
p̄cō. Ep̄s nō min⁹ h̄z auctoritatē cōstituendi

coadiutores confessores in sua dyocesi q̄' cu-
ratus in sua parrochia. Caueat tamē ep̄s p̄-
bare eccl̄asticā ierarchiam tollendo dir̄cē vel
indirecte potestātē curatoꝝ absq; culpa eorū
vel causa manifesta. Confessio ficta reite-
rari ex integro deb; scđm p̄babilioꝝ opioēz
q̄uis durior est q̄ non habet effem̄ suum post
mod̄ cessante fictioē sicut baptis̄m⁹ et hoc q̄
penitentiā reiterabil̄ est non sic baptis̄m⁹ cum
etiā q̄ nulla ibi absolucō sacramētalis fuit
sed potius noui p̄c̄i addicō. Non est fictio si
p̄c̄oꝝ dicat om̄ia quoz actu recordatur q̄uis
non oim recordatur sed est fictio dū sciēter
celat aliq̄uid aut in p̄posito peccādi pseuerat
aut sc̄it et sc̄ire debet q̄ a tali non p̄t absolui

Penitentiāz alia est recōciliāns q̄lis fieri
nequit nisi i gracia. Alia est satisfaciēs vel ex-
soluens qualis fieri potest extra grāciam sic
q̄ illius iteratio n̄c̄ia non existit ymo et talis
solucō respectu q̄rūdā penarū tpaliū debeatū
forte poneretur in inferno. Satisfactionem
p̄prie vt talis est opantur sola opera penalia
que sc̄licet; voluntas naturalis refugit ⁊ h̄inc
penam habēt iuste equidē vt p̄c̄m volūtariū
inuoluntaria pena redimat. Per om̄ia spū
alia qualia sūt cōtēplatio ⁊ amor dei potest fieri
satisfactio. tum quia annexa est pro statu isto

fatigatio corporis tū quia contra propria; inclina-
tionem omni intellectus et voluntas abnegat
se in obsequium fidei et caritatis. Vnū pro
altero posse satisfacere concedit liberalitas dei
dum causa subest vel ex impotentia illius pro
quo fit satisfactio vel de mandato suo et cari-
tate satisfacientis vel superioris auctoritate ta-
liter ordinātis. De mīmonio .c.xi.

Consensus mutuus exp̄ssus p̄ verba
de p̄nti quo t̄ssertur pro p̄petuo cor-
pus viri in p̄tatem mulieris et econ̄
et in eis p̄p̄inqua coniunctio talis ordi-
nata causat m̄mōniū. De Jure naturali et
diuino limitatur consensus ad certas p̄sonas
cum certis circumstantijs et quic̄ q̄ aliter fuit
attemperatū potest illud inuadere superior
auctoritas. Votum solemnizatum per sus-
cep̄tionem ordinis vel religionis non magis
ex natura sua videtur dirimere m̄mōnium
iam contractum q̄ simplex sed hoc prouenit
ex ecclesie constituto maxime cū in illo dispen-
sare posse papam probabilis sit opinio.

Marrimonialis coniunctio vn̄ius mulie-
ris cum pluribus viris repugnat Juri natu-
rali non econtra quoniam corpus viri plus
valet pro quanto plures fr̄undare sufficit
et Ita olim pluribus licebat fungi vxoribus